

енъ ли, какво нѣщо е науката? попиталъ учения чловѣкъ.

—Слушалъ съмъ за тѣзи нѣща, но не ги знамъ, отговорилъ търговеца.

—Четмото, писмото и науката сж единчката ми стока. Съ тѣхъ искарвамъ прѣхраната си. Тѣ сж печалбата отъ трудътъ ми, който съмъ полагалъ прѣзъ младитѣ си години.

—Това ли ти е всичката стока? —

—Да, това е и нищо друго.

—За окайване, си побратиме! Азъ при толкова стока, че пакъ се божа за прѣхраната си, а пъкъ ти съ това нищо и никакво иманье си се наелъ да пхтувашъ къмъ толкова далечна земя.

—Господине, оскърбявашъ ме съ тѣзи си думи. Азъ не мож да приема, че моето иманье е нищо и никакво. То е една рѣдка скъпоцѣнность.

Недѣйте се оскърбява, но приемете, че дързостята ти за дългото пхтишество е чисто и просто глупость. Съжелявамъ те. Съжелявамъ се, че ти не пожела да се запознаешъ съ мене за друго, освѣнъ да можешъ да ми прѣдложишъ, за да ти заема нѣкой и други левъ.

—Имаше една пословица, която казва: „Който плаче на чуждъ гробъ, безъ очи остава“. Моето пхтишество не е станжло току тѣй безъ смѣтка. Не мислете, че азъ ще ви прѣдложа дума за нѣкакъвъ заемъ. Простете ми прочее, дѣто ще ви кажа, че много криво мислите за мене.

Въ това врѣме, когато търговеца и учения чловѣкъ се разговаряли, въ мерето се появила голѣма буря. Отъ часъ на часъ бурята се уголѣмявала и морскитѣ